

Πρόλογος

Αύγουστος 1992

Η δωδεκάχρονη Άλις Μάντισον αφουγκραζόταν μήπως ακούσει κι άλλους θορύβους εκτός από την καρδιά της που σφυροκοπούσε. Ησυχία. Η βροχή χτυπούσε πάνω στα δέντρα και ο δρόμος που οδηγούσε στο Φραιντέι Χάρμπορ ήταν υπέροχα άδειος αυτή την ώρα. Από στιγμή σε στιγμή θα ξυπνούσε η γειτόνισσα, η κυρία Κούντ, για να ταΐσει τις κότες της, και η Άλις έπρεπε να πάρει ολοταχώς μια απόφαση: Να τρέξει να φύγει από το σπίτι πριν βγει στην αυλή της αυτή η γλωσσοκοπάνα ή να περιμένει μέχρι να τελειώσει το τάισμα και να επιστρέψει στην κουζίνα της. Δυστυχώς δεν υπήρχαν περιθώρια επιλογής. Η Άλις ήθελε –το είχε ανάγκη– να φύγει από κει όσο πιο γρήγορα μπορούσαν να την πάνε τα πόδια της.

Έριξε μια ματιά στο δωμάτιό της ολόγυρα. Δεν υπήρχε τίποτα γερό εκεί μέσα, είχε σπάσει και είχε καταστρέψει τα πάντα. Η Άλις πήρε βαθιά ανάσα και άρπαξε το σακίδιό της. Έχωσε μέσα σ' αυτό κάποια απολύτως αναγκαία πράγματα και ένα βιβλίο που δεν μπορούσε να αποχωριστεί –*Το νησί των θησαυρών*, που της διάβαζε άλλοτε η μητέρα της– και κατάφερε να διπλώσει το σλίπιν μπαγκ της και να το δέσει κάτω από το σακίδιό της.

Το βλέμμα της ταξίδεψε στις γνώριμες επιφάνειες γύρω της, στα οικεία αντικείμενα. Δεν μπορούσε να μείνει εκεί και

είτε έτσι είτε αλλιώς δεν θα επέστρεφε ποτέ. Όλη της η ζωή βρισκόταν μέσα σ' εκείνο το σακίδιο. Και ήταν ελαφρύ...

Ανασηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της και κατέβασε από το πιο ψηλό ράφι ένα ξύλινο, ροζ κουτί που είχε επιζήσει από την καταστροφή. Άδειασε το περιεχόμενό του –βραχιόλια με χάντρες και σήματα της WWF με το θλιμμένο πάντα– πάνω στο ανάστατο κρεβάτι της και άνοιξε τον ψεύτικο πάτο του κουτιού. Κρυμμένα εκεί βρίσκονταν τρία ρολά χαρτονομίσματα, στερεωμένα με λαστιχάκια των μαλλιών. Τα πήρε και τα έχωσε στην κωλότσελη του τζιν της. Το κουτί το άφησε στο κομοδίνο της. Το ρολόι της με τον Μίκι Μάους της είτε πως η ώρα ήταν 7.03. Μάζεψε το ρόπαλο και το γάντι του μπέιζ μπολ (την μπάλα την είχε βολέψει σε μια τσέπη του σακιδίου) και επιθεώρησε για μια τελευταία φορά το δωμάτιο. Ώρα να πηγαίνει.

Διέσχισε τον διάδρομο πατώντας στις μύτες των ποδιών της και στάθηκε για μια στιγμή έξω από το δωμάτιο του πατέρα της, που ανάσαινε βαριά και ροχάλιζε ελαφρά. Έκλεισε πίσω της την εξώπορτα και τράβηξε στο πλάι του σπιτιού με μεγάλα βήματα. Σχεδόν έτρεχε, μα όχι ακριβώς. Χάρηκε επειδή δεν χρειάστηκε να ανοίξει την πόρτα του γκαράζ που έτριζε δυνατά. Το κόκκινο ποδήλατό της ήταν ακουμπισμένο έξω, στον πάγκο εργασίας. Το έβγαλε στον δρόμο, το καβάλησε και ξεκίνησε.

Οι σταγόνες της βροχής έπαιζαν ταμπούρλο στο γείσο του κασκέτου της. Σύντομα θα σταματούσε να βρέχει. Η ομίχλη σερνόταν χαμηλά, αλλά η ζέστη της μέρας θα τη διέλυε σύντομα. Το τελευταίο πράγμα που άκουσε η Άλις καθώς έστριβε στη γωνία ήταν η κυρία Κουίντ που φώναζε τις κότες της.

Η Άλις έκανε πεντάλ κάτω από τη μαλακή βροχή. Δεν πίστευε ακόμα όσα είχαν συμβεί μέσα στις τελευταίες ώρες και η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, λες και ήθελε να πεταχτεί από το στήθος της και να φύγει μακριά.

Η ομίχλη ήταν πυκνή στον δρόμο του Σαν Χουάν Βάλεϊ και η Άλις προχωρούσε κοντά στο πλαϊνό χαντάκι, μήπως

και περνούσε κανένα αυτοκίνητο με ταχύτητα. Αυτή την ώρα βέβαια ο δρόμος ήταν έρημος, με καταπράσινα χωράφια και κάποιες συστάδες δέντρων εδώ κι εκεί να τον περιστοιχίζουν, αλλά ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί. Το νησί Σαν Χουάν ήταν ένα τουριστικό θέρετρο ανάμεσα στην Πολιτεία της Ουάσινγκτον και στο νησί Βανκούβερ του Καναδά. Απείχε μια πετριά από τα καναδικά νερά και όποια αυτοκίνητα θα περνούσαν θα ανήκαν μάλλον στους φιλοξενούμενους στα διάφορα δωμάτια με πρωινό που ήταν διάσπαρτα σε όλη την κοιλάδα. Το νησί είχε περίπου δέκα χιλιάδες μόνιμους κατοίκους, αλλά τους καλοκαιρινούς μήνες ο πληθυσμός του διπλασιαζόταν σχεδόν. Η Άλις ζούσε εκεί κάτι περισσότερο από έναν χρόνο – αρκετό διάστημα για να αρχίσει να κάνει φίλους, να περνάει τα ζεστά βράδια σε κατασκηνώσεις και να παρακολουθεί τη μητέρα της να πεθαίνει από έναν καρκίνο που δεν διαγνώστηκε έγκαιρα. Η Άλις προσπέρασε βιαστικά το σπίτι των Τέρνερ. Μόνο ο πατέρας της της είχε μείνει πια. Αλλά τώρα πάει κι αυτός.

Πριν ο δρόμος της κοιλάδας εξελιχθεί σε αστική οδό –τη Σπρινγκ Στριτ–, η Άλις άκουσε οπλές αλόγου στον περιφραγμένο χώρο δίπλα από τον οποίο περνούσε. Σταμάτησε και σφύριξε. Μέσα από την ομίχλη εμφανίστηκε το άλογο, σαν ξέθωρο σχήμα στο ίδιο χρώμα με τον ουρανό, και την κοίταξε σκαλίζοντας το χώμα με τις οπλές του λίγα μέτρα μέσα από τον φράχτη. Το άλογο ήταν περίεργο και βαριόταν. Έτρεχε συχνά στην άκρη της περίφραξης για να δει ποιος περνάει. Η Άλις δεν έκανε ιππασία, αλλά σαν παιδί γεννημένο σε μεγάλη πόλη –στο Λος Άντζελες– και έχοντας μεγαλώσει σε άχαρες αστικές γειτονιές, γοητευόταν και ενθουσιαζόταν με τα άλογα. Αυτό εδώ ήταν επιφυλακτικό, όπως τα περισσότερα, αλλά την αναγνώριζε καθώς πληγαινοερχόταν με το ποδήλατο στο σχολείο και πλησίαζε πάντα στον φράχτη. Μια φορά μάλιστα την είχε αφήσει να το χαϊδέψει στο μέτωπο ανάμεσα στα μάτια. Σήμερα δεν πήγε κοντά της, την κοίταζε επιφυλακτικά. Και

ξαφνικά, αθόρυβα, έκανε μεταβολή και εξαφανίστηκε μέσα στην ομίχλη.

Η Άλις απέμεινε για λίγο να κοιτάζει το κενό και ύστερα τινάχτηκε και ανέβηκε ξανά στο ποδήλατο. Θυμήθηκε πως λίγα λεπτά μετά τις οχτώ ένα φέρι μποτ έφευγε από το Φραιντέι Χάρμπορ με προορισμό το Ανακόρτες και τη στεριά. Όταν ανέβαινε στο πλοίο, θα στεκόταν για να πάρει μια ανάσα και να καταστρώσει κάποιο σχέδιο, αλλά τώρα αυτό που είχε σημασία ήταν να φτάσει στο λιμάνι, να βγάλει εισιτήριο και να φροντίσει να τη δουν όσο λιγότεροι άνθρωποι γινόταν. Έπρεπε οπωσδήποτε να φύγει μακριά από αυτό το νησί, από το μονώροφο σπιτάκι με τη διαλυμένη κρεβατοκάμαρά της – και από τον πατέρα της.

Πλησιάζοντας στην πόλη, η Άλις συνάντησε δύο αυτοκίνητα που ακολουθούσαν την αντίθετη κατεύθυνση. Τα χωράφια και τα δέντρα τα αντικατέστησε μια παλιομοδίτικη κεντρική οδός με ξύλινα σπίτια και διάσπαρτες γειτονιές πίσω από αυτά. Στη Σπρινγκ Στριτ οι καφετέριες και τα μαγαζιά με πρόχειρο φαγητό άνοιγαν να υποδεχτούν εκείνους που θα ήθελαν να πάρουν πρωινό. Το στομάχι της Άλις συγχρονίστηκε αμέσως και άρχισε να γουργουρίζει. Δεν ήθελε όμως να την προσέξει κανείς.

Προσπέρασε στα αριστερά της τον κινηματογράφο Πάλας και προσπάθησε να διώξει από το μυαλό της την ανάμνηση της τελευταίας φοράς που κάθισε στα ξύλινα καθίσματά του τρώγοντας ποπκόρν. Ήταν πριν από μερικές μέρες, αλλά της φαινόταν πως είχαν περάσει χρόνια. Ο κύριος Μπάροους, που έκοβε τα εισιτήρια και πουλούσε το ποπκόρν, ήταν και επιστάτης στο γυμνάσιο του Φραιντέι Χάρμπορ – κι αυτό σήμαινε πως γνώριζε την Άλις, το κορίτσι με την προφορά της Νεβάδα, που είχε έρθει σ' αυτό το σχολείο την περασμένη χρονιά.

Η Άλις συνέχισε να κάνει πεντάλ κοιτάζοντας συνέχεια δεξιά κι αριστερά. Αν ήταν αρκετά τυχερή, ο κύριος Μπάροους δεν θα βρισκόταν κοντά στο φέρι μποτ. Κάποιοι τουρίστες βάδιζαν

προς το λιμάνι και μερικά αυτοκίνητα έκαναν ουρά για να επιβιβαστούν στο πλοίο. Η βροχή είχε γίνει ψιχάλα, και η Άλις άρχισε να ιδρώνει. Έστριψε στη γωνία – και να το φέρι μπουτ, με τον καταπέλτη του ήδη ανοιχτό.

Η Άλις γύρισε και κοίταξε πίσω της χωρίς να είναι σίγουρη τι περίμενε να δει. Όχι τον πατέρα της βέβαια, αυτός θα κοιμόταν ως το μεσημέρι, όπως το συνήθιζε όταν ξενουχτούσε. Οποσδήποτε όποιος την έβλεπε θα έλεγε πως ήταν μια κοπελίτσα που είχε βγει βόλτα με το ποδήλατό της.

Ξεφύσησε και σκούπισε το πρόσωπό της με τις παλάμες της. Ήταν οργισμένη και φοβισμένη και ένιωθε το έδαφος να τρέμει κάτω από τα πόδια της. Είδε τους τουρίστες στην ουρά να περιμένουν να αγοράσουν εισιτήρια. Ένας ηλικιωμένος, μια πενταμελής οικογένεια, ένα εικοσάχρονο ζευγάρι. Η Άλις τους κοίταζε και περίμενε. Ήρθε ένα νεαρό ζευγάρι με ποδήλατα, και πήγε πίσω του κι αυτή. Όταν ήρθε η σειρά της, ακούμπησε ένα δεκαδύλαρο στο γκισέ και είπε «Ανακόρτες». Ο υπάλληλος, που της ήταν άγνωστος, της έδωσε τα ρέστα και η Άλις ακολούθησε τους νεαρούς ποδηλάτες, μπήκε στο φέρι μπουτ και κλείδωσε το ποδήλατό της δίπλα στα δικά τους. Κανείς δεν την κοίταξε δεύτερη φορά. Και όταν τα αυτοκίνητα άρχισαν να μπαίνουν στο καράβι, η Άλις ανέβηκε στο κατάστρωμα των επιβατών.

Πριν καθίσει όμως κάπου, έπρεπε να κάνει κάτι ακόμη. Βρήκε τις τουαλέτες, μπήκε σε μία και κλείδωσε την πόρτα. Είχε ελάχιστα λεπτά στη διάθεσή της, αλλά θα της έφταναν. Ακούμπησε το σακιδιό της στον νιπτήρα και έψαξε μέσα σ' αυτό. Όταν βρήκε αυτό που γύρευε, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Είδε ένα κοκαλιάρικο δωδεκάχρονο κορίτσι. Δεν υπήρχε περίπτωση να την περάσουν για μεγαλύτερη.

Ο πατέρας της θα ξυπνούσε κάποια στιγμή και θα έβλεπε τον σουγιά που είχε καρφώσει στο κομοδίνο του η Άλις. Θα έβλεπε και την καταστροφή στην κρεβατοκάμαρά της και θα καταλάβαινε πως τα πράγματα ήταν σοβαρά. Κατά πάσα

πιθανότητα όμως θα πίστευε πως η Άλις είχε πάει σε κάποιον απ' τους αγαπημένους της κρυφώνες και δεν θα έβγαινε να τη γυρέψει πριν από το απόγευμα, ίσως και το βράδυ.

Η Άλις έβγαλε το κασκέτο της, άφησε κάτω τα μακριά, ίσια μαλλιά της και με το ψαλίδι που είχε πάρει μαζί της τα έκοψε στο ύψος των αφτιών. Μπροστά άφησε μια φράντζα να πέφτει στα μάτια της – μια από κείνες τις φράντζες που κάνουν έξω φρενών τους καθηγητές στο σχολείο.

Οι τούφες απ' τα μαλλιά της έπεσαν σαν σκούρο χρυσάφι στον νιπτήρα. Τις μάζεψε, τις πέταξε στον σκουπιδοτενεκέ και ξέπλυνε τον νιπτήρα. Ύστερα κοιτάχτηκε ξανά στον καθρέφτη. Κάτω από το μπουφάν της φορούσε ένα ροζ φανελάκι. Να πάρει η οργή. Έπρεπε να το ξεφορτωθεί. Ψάρεψε ένα σκούρο μπλε πουκάμισο απ' το σακίδιό της και έχωσε το φανελάκι στον πάτο του. Ίσως έπρεπε να περιοριστεί στο να λέει λίγα λόγια και με βαριά φωνή... Το κούρεμα πάντως δεν ήταν κι άσχημο. Εκείνο που είχε σημασία ήταν να δείχνει διαφορετική, ίσως ακόμη και σαν αγόρι, για να ξεγελάσει όποιον την κνηγούσε. Γιατί σίγουρα κάποιος θα την κνηγούσε.

Κεφάλαιο 1

Σήμερα

Το νάιτ κλαμπ βρισκόταν λίγο πιο πέρα από τον κεντρικό δρόμο. Στη μια πλευρά του υπήρχαν κάτι δέντρα και στην άλλη μια αποθήκη. Κόντευε έντεκα και το πάρκιγκ ήταν γεμάτο. Η μουσική –κλασικά κομμάτια της δεκαετίας του ογδόντα– έκανε τον παγερό αέρα να πάλλεται γύρω από το χαμηλό κτίριο.

Σε ένα γκρίζο Μάζντα κάθονταν δύο άντρες έχοντας τη μηχανή αναμμένη και το καλοριφέρ στο φουλ. Περίμεναν εκεί μισή ώρα τώρα. Ήξεραν ότι το κλαμπ το είχαν κλείσει για ένα μπάτσελορ πάρτι, αλλά αυτοί κάθονταν εκεί πέρα καπνίζοντας και πίνοντας σιωπηλοί. Χαίρονταν την αναμονή, όπως θα χαιρόνταν κι αυτό που θα ακολουθούσε. Τους έδινε μια αίσθηση κυνηγιού.

Η πόρτα του κλαμπ άνοιξε. Από μέσα της ξεχύθηκε μια δέσμη φωτός σε χρώμα πορτοκαλί, ο ήχος από ένα τραγούδι των U2 και μια γυναίκα. Ο ένας από τους άντρες σκούπισε με το μανίκι του το θολωμένο παρμπρίζ για να τη δει καλύτερα. Το βλέμμα του την ακολούθησε καθώς βάδιζε με μεγάλα βήματα προς ένα αυτοκίνητο SUV.

«Πάμε λοιπόν», είπε και άνοιξε την πόρτα του.

Ο τσουχτερός αέρας ήταν αληθινή ανακούφιση για την Άλις Μάντισον ύστερα από την αποπνικτική ζέστη και τις αναθυμιάσεις του αλκοόλ. Το Λαντ Ρόβερ Φριλάντερ της ήταν παρακαρισμένο κοντά στην πόρτα του κλαμπ. Έψαχνε κάτι στο πίσω κάθισμα, όταν άκουσε πόρτες αυτοκινήτου να ανοιγοκλείνουν και βήματα να πλησιάζουν.

«Γεια χαρά», είπε μια αντρική φωνή.

«Γεια», αποκρίθηκε η Μάντισον και γύρισε. Δύο άντρες στέκονταν λίγα μέτρα πιο κει. Δεν γνώριζε κανέναν.

«Το κλαμπ είναι κλειστό για ένα μπάτσελορ πάρτι», είπε ο πιο ψηλός.

«Μάλιστα», αποκρίθηκε η Μάντισον, που κατάλαβε αμέσως ότι αυτοί οι δύο δεν ήταν καλεσμένοι. Κόντευαν τα τριάντα –δηλαδή ελάχιστα χρόνια νεότεροί της–, ήθελαν να πιάσουν κουβέντα με μια ξένη σε ένα πάρκιγκ και σίγουρα δεν θα την έβγαζαν καθαρή αν τους έκανε αλκοτέστ.

«Δουλεύεις στο κλαμπ;» συνέχισε ο ψηλός. «Έχω έρθει κι άλλες φορές εδώ, αλλά δεν σ' έχω ξαναδεί. Θα σε θυμόμουν έτσι ομορφούλα που είσαι». Έκανε έναν μορφασμό που δεν ήταν ούτε φιλικός ούτε ωραίος.

Ο φίλος του χασκογέλασε και έριξε μια γρήγορη ματιά ολόγυρα στο πάρκιγκ. Δεν υπήρχε ψυχή. Η Μάντισον το κατέγραψε.

«Όχι, δεν δουλεύω εδώ», είπε ευγενικά. Έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου της αποφασισμένη να μην τους μιλήσει άλλο. Η πλαστική σακούλα που κρατούσε περιείχε μια θήκη με DVD. Είχε βρει αυτό που γύρευε και ήταν ώρα να ξαναπάει μέσα. Οι άντρες στέκονταν ανάμεσα σ' εκείνη και στην πόρτα του κλαμπ.

«Αν δεν είσαι σερβιτόρα, τότε πρέπει να είσαι μέρος της ψυχαγωγίας», είπε ο ψηλός και την κοίταξε από πάνω ως κάτω. Το ύφος του ήταν άσχημο και ο παγερός αέρας του Νοέμβρη έφερε στη μύτη της Μάντισον μια μυρωδιά ιδρωτίλας και μπίρας.

Έκοψε τους δύο άντρες: λευκοί, γύρω στο ένα και ογδόντα, με κορμί και ντύσιμο που έδειχναν ότι έτρεχαν στα

γυμναστήρια και πάλευαν με ηλεκτρονικά παιχνίδια. *Κάθονταν τάχα στο αυτοκίνητό τους και έπιναν περιμένοντας να βγει από το κλαμπ κάποια που θα τους φαινόταν βολική;*

«Κύριοι, σας προτείνω με όλη μου την ψυχή να ζητήσετε από το προσωπικό του κλαμπ να σας καλέσει ένα ταξί για να σας πάει από κει που 'ρθατε», είπε και έκανε να προχωρήσει, αλλά οι δύο τύποι τής έκλεισαν τον δρόμο.

Ο πιο κοντός άνοιξε το στόμα του και η φωνή του ακούστηκε πολύ ψιλή και στρίγκλικη για κάποιον που είχε το δικό του μέγεθος.

«Δεν δείχνει να της αρέσεις», είπε στον φίλο του.

Η Μάντισον αναστέναξε.

«Αυτή είναι μια πολύ άσχημη νύχτα για σας, αλλά δεν το ξέρετε ακόμα. Πηγαίνετε στα σπίτια σας πριν κάνετε καμιά βλακεία».

Τα χαμόγελα των αντρών έσβησαν. Ήταν μισομεθυσμένοι, αλλά είχαν ακόμα τη διαύγεια να καταλάβουν ότι οι προσπάθειές τους ούτε γοήτευαν ούτε τρομοκρατούσαν αυτή τη γυναίκα.

Δύο πράγματα μπορεί να συμβούν εδώ πέρα. Η Μάντισον ίσως το κορμί της μπροστά τους ελπίζοντας πως ήταν πιο έξυπνοι απ' όσο έδειχναν, αλλά ήταν έτοιμη να αντιμετωπίσει και το αντίθετο ενδεχόμενο.

«Θέλαμε απλώς να γίνουμε φιλαράκια, παλιοτσουλίτσα», είπε ο πιο ψηλός και έκανε ένα βήμα μπροστά.

Η Μάντισον δεν κινήθηκε. Ο τύπος ήταν μερικούς πόντους ψηλότερος από αυτή και προφανώς πίστευε πως μπορούσε να την καταφέρει. *Να καταφέρει τι;* αναρωτήθηκε μέσα της η Μάντισον.

«Μόλις έδωσες παράσταση στο πάρτι», συνέχισε εκείνος. «Νομίζω πως πρέπει να δώσεις άλλη μία και για μας».

Τρία άτομα σε ένα πάρκιγκ. Αυτοκίνητα πολλά, αλλά κανένας άνθρωπος. Η Μάντισον δεν ήθελε να παρασυρθεί από την αυτοπεποίθησή της. Ήταν μία και οι άντρες δύο. Άμα έχεις

πολύ θράσος, μπλέκεις άσχημα. Ένωθε άοριστα εκείνο το βάρος που ήταν δεμένο στον αστράγαλό της.

«Το έχεις ξανακάνει αυτό;» ρώτησε εκείνον που έδειχνε αρχηγός. Ο θυμός της έκανε τον σφυγμό της να πάλλεται σαν κουκκίδα σε οθόνη ραντάρ.

Ο άντρας ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά του.

«Τι πράγμα;» είπε.

«Αυτό. Έχεις ξαναδιπλωώσει γυναίκες, τους την έχεις πέσει και έχεις γελοιοποιηθεί;»

«Δεν έχεις ιδέα...»

«Τέτοια κάνεις κάθε Παρασκευή βράδυ; Εδώ έρχεσαι για να βρεις την επόμενη συναρπαστική σχέση σου;»

«Τι;»

Η Μάντισον προσπάθησε να ελέγξει τα νεύρα της, αλλά δεν τα κατάφερε.

«Να σου το πω αργά για να το καταλάβεις. Πρώτη φορά διπλωρώνεις μια γυναίκα σε πάρκιγκ; Μάλλον όχι, ε; Καταφέρατε ποτέ εσύ και το Παιδί Θαύμα από δω να στριμώξετε καμιά; Καταφέρατε ποτέ να πείσετε κάποια να έρθει μαζί σας; Και ύστερα; Τι έγινε;»

«Το μόνο που θέλαμε ήταν να κάνουμε παρέα και να σου προσφέρουμε λίγη έξτρα δουλειά. Θα σε πληρώναμε μάλιστα. Νομίζεις πως δεν σου αξίζουμε;»

Ο τύπος είχε φαρδιές πλάτες και η αγριάδα ήταν το φυσικό του. Η Μάντισον μπορούσε να βάλει τέλος μονομιάς. Να τους πει το όνομα και το επάγγελμά της. Το θράσος και η ψευδαισθηση της δύναμής τους θα εξαφανίζονταν στη στιγμή. Τους κοίταξε, μια τον έναν και μια τον άλλο. Δεν τους φοβόταν – κάθε άλλο. Σε σύγκριση με αυτά που αντιμετώπιζε καθημερινά, αυτοί εδώ ήταν απλώς μια ενόχληση. Προσπαθούσαν να την ψήσουν με τα λόγια και ταυτόχρονα να την τρομοκρατήσουν. Κι έτσι δεν είπε τίποτα. Πήρε βαθιές ανάσες και τον θυμό της αντικατέστησε μια παράτολμη ηρεμία. Ήξερε πως την πρώτη κίνηση θα την έκανε ο ψηλότερος.

«Νομίζεις πως δεν σου αξίζουμε;» ξανάτε εκείνος.

«Έχεις μία ευκαιρία μόνο να φερθείς έξυπνα και να πάρεις δρόμο», του απάντησε η Μάντισον.

«Και γιατί να το κάνω;»

«Επειδή όταν θα θυμάσαι αργότερα αυτή τη βραδιά, θα νιώθεις είτε πολύ έξυπνος είτε πολύ βλάκας. Εξαρτάται από τι θα κάνεις. Εμένα καρφί δεν μου καίγεται, αλλά θα γλιτώσουμε και οι δύο χρόνο και κόπο αν καλέσεις ένα ταξί για να σε πάει σπίτι σου».

Πρόσεχε τα χέρια τους.

«Σκάσε», σφύριξε ο ψηλός και έκανε να πιάσει τη Μάντισον με το δεξί του χέρι.

Με ταχύτητα φιδιού εκείνη τον άρπαξε από τον καρπό και με μια λαβή τού τον έστριψε. Το DVD έπεσε κάτω. Με το άλλο της χέρι τον άρπαξε από τον σβέρκο και τον πέταξε κάτω. Στην παραμικρή πίεση της Μάντισον ο τύπος τοίριζε από τον πόνο.

Ο φίλος του κινήθηκε προς το μέρος της, αλλά η φωνή της Μάντισον του έκοψε τη φόρα.

«Έναν πόντο να έρθεις ακόμη μπροστά και σπάω το χέρι του φίλου σου».

Εκείνος σταμάτησε επιτόπου.

«Χαίρεστε τώρα;» ρώτησε και τους δύο η Μάντισον.

Ο πιο κοντός ταλαντεύτηκε, σήκωσε τα χέρια και έγειρε μπροστά.

«Ε!» είπε.

Η Μάντισον έσπρωξε κι άλλο το χέρι του φίλου του.

«Μην κουνιέσαι!» του ούρλιαξε ο ψηλός. «Μην κουνιέσαι γαμώτο!»

Ο άλλος πάγωσε. Αυτό εδώ ήταν κάτι καινούριο, τα πράγματα δεν πήγαιναν όπως τα είχαν σχεδιάσει. Απέμεινε με το στόμα ανοιχτό. Η Μάντισον τους άφησε μια στιγμή για να χωνέψουν την κατάσταση και ύστερα, παρατώντας τον σβέρκο του ψηλού, έβγαλε το σήμα της, που άστραψε στα φώτα του κλαμπ.

«Αστυνομία του Σιάτλ. Εσύ κλείσε το στόμα σου και πέσε κάτω μπρούμυτα, με τα χέρια στον σβέρκο. Το ίδιο κι εσύ», απευθύνθηκε στον ψηλό. «Σου αφήνω το χέρι, πρόσεξε μην πέσεις με τα μούτρα στο τσιμέντο. Έλα. Μαλακά. Είμαι η επιθεωρητής Άλις Μάντισον του Τμήματος Ανθρωποκτονιών».

Ο ψηλός παραλίγο να πέσει κάτω, αλλά κατάφερε να κρατηθεί. Κοίταξε τη Μάντισον με έναν τρόπο λες και η γη γι' αυτόν είχε αλλάξει περιφορά. Πριν από δύο λεπτά ετοιμαζόταν να πάρει σπίτι του μια γυναίκα για λίγη διασκέδαση Παρασκευή βράδυ. Τώρα, πεσμένος στο τσιμέντο, κοίταζε το σήμα μιας αστυνομικού. Η ζωή δεν ήταν καθόλου δίκαιη.

«Το μπάτσελορ πάρτι το κάνει ένας αστυνομικός», είπε η Μάντισον. «Όλα τα αυτοκίνητα στο πάρκιγκ ανήκουν σε αστυνομικούς».

Ήθελε να τους πει πως την έπεσαν σε λάθος πάρτι, αλλά κρατήθηκε. Υπήρχε μεγάλη πιθανότητα αυτοί οι δύο να είχαν αναγκάσει γυναίκες να πάνε μαζί τους και να τους έκαναν ποιος ξέρει τι. Αυτό που έπρεπε να κάνει η Μάντισον ήταν να καλέσει το κέντρο, να ζητήσει να έρθει ένα περιπολικό και να δώσει κατάθεση. Ευτυχώς που ήταν εντελώς νηφάλια.

Άρχισε να βρέχει. Χοντρές σταγόνες έπεφταν στο έδαφος.

«Μείνετε εκεί που βρίσκεστε, παλικάρια», είπε. Ένας σερβιτόρος είχε βγει να πάρει αέρα και η Μάντισον του έκανε νόημα.

Στην πέρα γωνία του κλαμπ, κρυμμένος στις σκιές, ο επιθεωρητής Κρις Κέλι πέταξε το τσιγάρο του και το πάτησε. Για μια στιγμή η υπόθεση είχε αποκτήσει ενδιαφέρον. Η Μάντισον έδειχνε να έχει μπλέξει άσχημα. Η παράσταση δεν κράτησε πολύ, αλλά ήταν το κλου της βραδιάς.

Οι αστυφύλακες του περιπολικού τσουβάλιασαν τους δύο τύπους στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου τους και είπαν στη Μάντισον να δώσει χαιρετισμούς στον γαμπρό. Είχαν ήδη

κάνει αλκοτέστ στους κρατούμενους και όντως ήταν πιωμένοι πάνω από το όριο. Η λευκή σκόνη που είχε μέσα σε ένα διάφανο πλαστικό σακουλάκι στην τσέπη του ο πιο κοντός αποδείχτηκε πως ήταν κοκαΐνη – ελάχιστη ποσότητα βέβαια, αλλά την κατοχή αυτής της απαγορευμένης και επικίνδυνης ουσίας στην Πολιτεία της Ουάσινγκτον την τιμωρούσαν με κάτι παραπάνω από μία καρπαζιά.

Η Μάντισον μπήκε ξανά στο κλαμπ. Ήταν ήρεμη, αλλά η ελαφρότητα της βραδιάς είχε χαθεί. Την είχε αντικαταστήσει ένας βουβός θυμός, που δεν ήξερε πού να ξεσπάσει. Από τα μεγάφωνα ακούγονταν παλιά τραγούδια του Σπρίνγκστιν, δεν υπήρχε καμιά στριπτιζέζ και ένας ντόπιος κωμικός είχε μόλις ψυχαγωγήσει τους καλεσμένους με σατιρικά στιγμιότυπα από την καθημερινή ζωή των αστυνομικών. Το κοινό είχε ξετρελαθεί. Ο γαμπρός, ο επιθεωρητής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών Άντριου Νταν, στεκόταν στο μπαρ με τον κουμπάρο και συνεργάτη του επιθεωρητή Κάιλ Σπένσερ και μόλις είδε τη Μάντισον, της έκανε νόημα με κέφι. Τα κόκκινα μαλλιά του πετούσαν προς κάθε κατεύθυνση, όπως πάντα, και ήταν αναφοκοκκινισμένοι. Μιλούσε γρήγορα και γελούσε με το παραμικρό. Η Μάντισον του ανταπέδωσε τον χαιρετισμό. Ο Κάιλ Σπένσερ ήταν Γιαπωνέζος δεύτερης γενιάς και το ακριβώς αντίθετο του Νταν στα πάντα. Φορούσαν και οι δύο κοστούμια, αλλά οι γραβάτες τους είχαν χαθεί κάπου μετά το δεύτερο ούισκι.

Όταν η Μάντισον εντάχθηκε στη μονάδα τους πριν από δύο χρόνια, της φέρθηκαν σαν να ήταν ανέκαθεν δική τους. Κι αυτό σήμαινε πολλά για κείνη, που έπρεπε να αποδείξει την αξία της. *Δύο χρόνια*. Η Μάντισον δυσκολευόταν να το πιστέψει. Στο μυαλό της το διάστημα ήταν χωρισμένο σε δύο άνισα μέρη: στους έξι πρώτους μήνες και στον υπόλοιπο ενάμιση χρόνο. Έλαψε να το σκέφτεται και κατευθύνθηκε σε ένα τραπέζι στη γωνία.

Ο αρχιεπιθεωρητής Κέβιν Μπράουν, ο συνεργάτης της Μάντισον, είχε περάσει τα πενήντα, τα κοκκινωπά μαλλιά

του άρχιζαν να γκριζάρουν και έδειχνε μπουχτισμένος από την ημέρα που πέρασε – κι από το πάρτι. Η Μάντισον κάθισε δίπλα του στο καναπεδάκι κι εκείνος της έδειξε ένα νέο ποτό.

«Ξέμπλεξες;» τη ρώτησε.

Η Μάντισον ήπιε μία γουλιά από την κόκα-κόλα που της είχε παραγγείλει και κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

«Ο ένας τους είχε ξεχάσει λίγη σκόνη για σνιφάρισμα στην τσέπη του».

«Μεγάλο το σοκ».

«Βέβαια, τόσο καλά παιδιά που ήταν και οι δύο». Η Μάντισον σώπασε. Η διάθεσή της ήταν πολύ κακή και δεν ήξερε τι να κάνει. «Θα ψάξουν μήπως κι έχουν ξανακάνει τέτοια κόλπα. Παρενοχλήσεις γυναικών δηλαδή».

«Είσαι εντάξει;»

Ο Μπράουν έτρεξε στο πλευρό της μόλις άκουσε τι συνέβη. Οι άντρες, πεσμένοι μπρούμυτα στο τιμέντο, του είχαν φανεί πολύ νέοι. Και η Μάντισον, που στεκόταν από πάνω τους, του είχε φανεί τόσο θυμωμένη, ώστε θα μπορούσε ακόμη και να κλοστήσει έναν ταύρο στ' αχαμνά, όπως θα έλεγε ο πατέρας του.

Η Μάντισον σήκωσε τους ώμους.

«Γιατί δεν τους το είπες;» ρώτησε ο Μπράουν.

«Ποιο πράγμα;» είπε εκείνη, κι ας ήξερε τι εννοούσε.

«Γιατί δεν τους είπες ποια είσαι από την πρώτη στιγμή;»

Η Μάντισον ήπιε άλλη μια γουλιά κόκα-κόλα.

«Οι περισσότερες γυναίκες δεν έχουν κάποιο σήμα να κρυφτούν πίσω από αυτό. Την επόμενη φορά που θα τους έρθει να κάνουν τα ίδια, θέλω να θυμούνται πως δεν χρειάστηκα το σήμα».

Ο Μπράουν είχε δει τη Μάντισον σε δράση και σε καλές και σε κακές στιγμές τα δύο χρόνια που συνεργάζονταν. Ήξερε πως υπήρχε και κάτι ακόμη, αλλά δεν την πίεσε να του μιλήσει. Θα του το έλεγε μόνη της, όταν θα ήθελε να ξαλαφρώσει. Ήθελε να της πει πως εκείνη δεν ήταν σαν τις *περισσότερες γυναίκες*, αλλά αντί γι' αυτό τσούγκρισε το ποτήρι του στο δικό της.

Ο υπαστυνόμος Φιν, ο διοικητής τους, ήρθε και κάθισε βαριά δίπλα στον Μπράουν.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε φωναχτά για να ακουστεί πάνω από τη μουσική. Ήταν όλοι τους στο πόδι από τις τρεις τη νύχτα κυνηγώντας έναν ύποπτο για ληστεία με φόνο, και ο υπαστυνόμος ετοιμαζόταν να πάει σπίτι του.

Άρχισε να διηγείται μια ιστορία από τότε που ο Νταν υπηρετούσε στα περιπολικά, και η Μάντισον βάλθηκε να σκέφτεται άλλα πράγματα. Ο Άντι είχε τόσο πολλές γνωριμίες, που ο κουμπάρος του χρειάστηκε να οργανώσει δύο διαφορετικά πάρτι για να τους συμπεριλάβει όλους. Η Μάντισον δεν είχε γνωρίσει ούτε έναν αστυνομικό στο Σιάτλ και στην κομητεία Κινγκ που να μην ξέρει με τον έναν ή τον άλλο τρόπο τον Άντι και να μην έχει να διηγηθεί ιστορίες γι' αυτόν.

Απόψε το μεγάλο πανηγύρι γινόταν στο κλαμπ. Στις εκδηλώσεις συμπεριλαμβανόταν και η προβολή του DVD που είχε φέρει η Μάντισον. Μονταρισμένο από έναν συνάδελφο των Δημοσίων Σχέσεων, αποτελούσε μια ανελέητη σύνοψη της ζωής του Νταν. Τα ξημερώματα ο Σπένσερ, ο Νταν, τα αδέρφια και τα ξαδέλφια του θα πήγαιναν σε μια καλύβα που είχαν νοικιάσει στα ανατολικά, για να ψαρέψουν και να κοιμηθούν χωνεύοντας το αλκοόλ της βραδιάς. Η Μάντισον είχε αρκεστεί βέβαια στην κόκα-κόλα επειδή στις έντεκα το πρωί έπρεπε να βρίσκεται στο τμήμα. Την Κυριακή πάντως, για να ολοκληρωθεί το σκηνικό, θα πήγαινε και στο πάρτι της νύφης – της Στέισι Ρόμπερτς από την Τροχαία –, που αντί για μάζωξη σε κλαμπ, είχε επιλέξει να περάσει με την παρέα της μία μέρα στο σπα του Φορ Σίζονς. Η Μάντισον δεν είχε πάει ποτέ της σε σπα και χαιρόταν που δεν της είχαν ζητήσει να γίνει παράνυμφος. Τη Στέισι την ήξερε χρόνια, ήταν φίλη της – όχι από εκείνες που τους τηλεφωνείς στις τέσσερις τα ξημερώματα αν χαλάσει το αυτοκίνητο σου, αλλά οπωσδήποτε φίλη. Η Μάντισον χαιρόταν πολύ που δεν θα της ζητούσαν να φορέσει μια βαριά τουαλέτα σε χρώμα φούξια. Χαιρόταν που θα βρισκόταν στην

περιφέρεια και όχι στο επίκεντρο των τελετών. Χαιρόταν που θα ευχόταν στο ζευγάρι να έχει την ευτυχία που του αξίζει και πάνω απ' όλα χαιρόταν που θα απέφευγε τις ερωτήσεις για την προσωπική της ζωή.

Ο Φιν συνέχιζε να διηγείται την ιστορία του. Το βλέμμα της Μάντισον έπεσε στον επιθεωρητή Κρις Κέλι, που συζητούσε με κάποιον από το Ηθών. Ο Κέλι, μόλις την είδε να τον κοιτάζει, γύρισε αλλού. *Συνηθισμένα πράγματα*, συλλογίστηκε η Μάντισον. Η σχέση τους ήταν απολύτως προβλέψιμη: Είχαν αντιπαθήσει ο ένας τον άλλο από την πρώτη μέρα, κανείς τους δεν έδειχνε ούτε καν απρόθυμα μια κάποια εκτίμηση για τις ικανότητες του άλλου. Αντίθετα με το πέρασμα του χρόνου η αντιπάθεια είχε γίνει σιχασιά, που εκφραζόταν με κάθε τους λέξη. Και το μικρό διάστημα που είχαν συνεργαστεί, όταν ο Μπράουν ήταν σε άδεια για λόγους υγείας, ο καθένας είχε επιβεβαιώσει τη γνώμη που είχε για τον άλλο.

Η μουσική σταμάτησε και ο Σπένσερ ανέβηκε στη μικρή σκηνή κρατώντας ένα μικρόφωνο. Φωνές και ουρλιαχτά ακούστηκαν μόλις άρχισε να προβάλλεται η ταινία από τη ζωή του Νταν, και μέσα στο ημίφως του κλαμπ η Μάντισον ξέχασε και τον Κέλι και τους δύο τύπους στο πάρκιγκ.

Λίγο μετά τη μία τη νύχτα η Μάντισον έφυγε για το σπίτι της. Μύριζε τις οσμές του κλαμπ πάνω στο δέρμα της. Η βροχή είχε σταματήσει, και κατέβασε τα τζάμια του αυτοκινήτου για να διώξει τις μυρωδιές ο αέρας. Οι εναλλαγές της βραδιάς ήταν πολλές και έντονες: από τη διασκέδαση στην κακία και ύστερα ξανά σε ένα τρελό κέφι, που είχε αφήσει εξαντλημένη τη Μάντισον στο τέλος μιας πολύ κουραστικής μέρας. Οδηγούσε μηχανικά τώρα, χωρίς να βάλει μουσική, σε έναν δρόμο που κάθε στροφή του ήταν σαν να την ήξερε απέξω.

Έμεινε στο ίδιο σπίτι απ' όταν ήταν δεκατριών χρόνων, με εξαίρεση την περίοδο που σπούδαζε στο Σικάγο. Το σπίτι ήταν

των παππούδων της – και θα έμενε για πάντα δικό τους, κι ας είχαν πεθάνει. Το Θρι Όουκς ήταν ένα ήσυχο, μεσοαστικό προάστιο στη νοτιοδυτική άκρη του Σιάτλ. Από τη μια μεριά ακουμπούσε στη θάλασσα του Πάτζετ Σάουντ κι από την άλλη σε ένα δάσος με έλατα. Τα σπίτια τα έκρυσαν αειθαλή δέντρα και οι πίσω αυλές τους έφταναν μέχρι το νερό.

Η Μάντισον μπήκε στο σπίτι, αλλά όσο κουρασμένη κι αν ήταν, δεν μπορούσε να πέσει αμέσως για ύπνο. Πέρασε στο σαλόνι και άνοιξε τις μπαλκονόπορτες που έβγαζαν στη βεράντα. Η νύχτα ήταν κατασκότεινη. Στην άκρη του γκαζόν το νερό ψιθύριζε στα βότσαλα της παραλίας και η αύρα έκανε τα δέντρα στα δεξιά της να μουρμουρίζουν και να τρίζουν.

Η Μάντισον δεν περίμενε με ιδιαίτερη ευχαρίστηση την πρωινή σύσκεψη. Δεν ήθελε να τη σκέφτεται, επειδή ήξερε πού θα την οδηγούσαν οι σκέψεις της. Έμεινε εκεί μέχρι που ένιωσε το κρύο να διαπερνά τα κόκαλά της και μπήκε ξανά στο σπίτι.

Ξεκούμπωσε στα σκοτεινά τη θήκη που είχε στον αστράγαλό της με το κοντόκαννο τριανταοχτάρι, που το έπαιρνε όταν ήταν εκτός υπηρεσίας, και την έσπρωξε κάτω από το κρεβάτι της. Πέταξε στην άκρη τις μπότες της και έβγαλε το τζιν της. Αφήνοντας τα ρούχα της σωρό στο πάτωμα, χώθηκε κάτω από το πάπλωμα και ένιωσε τη ζεστασιά του κορμιού του Άαρον. Κοιμόταν βαθιά. Μακάρι να την έπαιρνε κι εκείνη ο ύπνος.

Κεφάλαιο 2

Το επόμενο πρωί ξεκίνησε με μια αραιή γκριζα ομίχλη να σκεπάζει το γκαζόν, το νερό και το νησί Βάσον στην άλλη άκρη του θαλάσσιου στενού. Θεωρητικά η Μάντισον είχε ρεπό, αλλά η σύσκεψη είχε οριστεί για σήμερα επειδή έτσι βόλευε τους άλλους. Αυτή όμως θα ήταν η μοναδική παραχώρηση που έκανε.

Ήταν στην κουζίνα και έφτιαχνε καφέ όταν εμφανίστηκε ο Άαρον σέρνοντας τα πόδια του. Είχαν σχέση εδώ και έξι μήνες, αλλά κάθε φορά που έμενε σπίτι της και εμφανιζόταν αγουροξυπνημένος με τα εσώρουχά του, η Μάντισον ένιωθε σαν να ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε αυτό.

«Μέρα», είπε ο Άαρον.

«Μέρα», αποκρίθηκε η Μάντισον και του έδωσε ένα φλιτζάνι που άχνιζε.

«Πώς ήταν χθες;»

Η Μάντισον γνώριζε τον Άαρον Λίβερ απ' όταν ήταν δεκατριών χρόνων. Ήταν δύο χρόνια μεγαλύτερός της και ξάδελφος της καλύτερης φίλης της, της Ρέιτσελ. Είχαν ξαναβρεθεί όταν εκείνος επέστρεψε στο Σιάτλ ύστερα από ένα διαζύγιο, δύο παιδιά και την πώληση της εταιρείας προγραμμάτων για υπολογιστές που είχε στο Σικάγο. Από ένα κοκαλιάρικο, όμορφο ξανθό αγόρι που δεν ξεκολλούσε από τα βιντεοπαιχνίδια του, ο Άαρον είχε γίνει ένας πολύ ψηλός και ωραίος άντρας, με ξανθά μαλλιά και καλοσυνάτα μάτια.

Χρειάστηκε αρκετό διάστημα για να πειστεί η Μάντισον να βγει ραντεβού μαζί του, αλλά εδώ και έξι μήνες τής είχαν τελειώσει όλες οι δικαιολογίες. Ο μαγνητισμός μιας σχέσης με έναν παλιό παιδικό φίλο ήταν πολύ δυνατός για να του αντισταθούν και οι δυο τους. Και μέσα στους τελευταίους μήνες γέμισαν ο ένας τις άδειες ώρες της ζωής του άλλου. Όλα κύλησαν εκπληκτικά εύκολα, λες και ήταν χρόνια μαζί.

«Το πάρτι είχε φασαρία και πλάκα και ο Άντι πέρασε θαυμάσια. Αυτό ήταν το ζητούμενο».

«Έχει τρομοκρατηθεί;»

«Που παντρεύεται; Όχι, δεν νομίζω. Ίσως πάλι και να 'χει, αλλά από μέσα του, σιωπηλά».

Η Μάντισον έσπασε πέντε αβγά σε ένα τηγάνι όπου τοισίριζε λιωμένο βούτυρο.

«Ήσουν το μοναδικό θηλυκό σε ένα μπάτσελορ πάρτι και δεν ήπες γουλιά αλκοόλ», της είπε ο Άαρον. «Πολύ θλιβερό αυτό».

«Παρ' όλα αυτά», αποκρίθηκε η Μάντισον ανακατεύοντας τα αβγά, «δύο τύποι μού την έπεσαν στο πάρκινγκ, νόμισαν πως ήμουν στριπτιζέζ, δοκίμασαν να με αρπάξουν και...»

«Είσαι καλά;» φώναξε ο Άαρον και απέμεινε μαρμαρωμένος κρατώντας δύο πιάτα που είχε βγάλει από το ντουλάπι.

Η Μάντισον είδε την κατάσταση μέσα από τα δικά του μάτια.

«Πες μου τι έγινε».

Έκανα μία λαβή στον έναν, λίγο έλειψε να του σπάσω το χέρι, ο φίλος του ήθελε παιχνιδάκια, όμως άλλαξε γνώμη.

«Τους έπεισα πως η ιδέα τους δεν ήταν σωστή», βιάστηκε να πει η Μάντισον, «και πέρασαν την υπόλοιπη νύχτα τους σε ένα κελί. Ο ένας τους μάλιστα είχε και λίγη κοκαΐνη πάνω του. Για ένα σπέσιαλ βράδυ Παρασκευής υποθέτω».

Ο Άαρον ακούμπησε τα πιάτα στο τραπέζι.

«Σίγουρα είσαι καλά;» ρώτησε.

«Χθες βράδυ ήμουν εξοργισμένη. Σήμερα...» Σήκωσε τους ώμους.

Ο Άαρον χαμογέλασε αγνά. Η πρώην σύζυγός του χρησιμοποιούσε ΑΤΜ μόνο αν βρισκόταν μέσα στην τράπεζα και τα βράδια, αν οδηγούσε μόνη, δεν σταματούσε ποτέ σε βενζινάδικα.

Έφαγαν τα αβγά στο τραπέζι της κουζίνας και ύστερα η Μάντισον σηκώθηκε να ετοιμαστεί. Ο Άαρον θα έβρισκε κάτι να απασχοληθεί μέχρι να τελειώσει τη σύσκεψή της και μετά θα έκαναν κάτι από αυτά που κάνουν συνήθως τα ζευγάρια. Θα πήγαιναν σινεμά, σε κανένα εστιατόριο, μπορεί να συναντιούνταν με τη Ρέιτσελ και τον άντρα της, τον Νιλ.

Επρόκειτο για μια ζωή εντελώς διαφορετική από εκείνη που έκανε η Μάντισον πριν από έναν χρόνο.

Έτσι ζουν οι ενήλικοι, συλλογίστηκε η Μάντισον καθώς έκανε ντους. Δεν είχε πει στον Άαρον ποιο ήταν το αντικείμενο της σύσκεψης – και κατά πάσα πιθανότητα ούτε μετά θα του το έλεγε.